

KÖZEL A FÉLELEMHEZ

G U L Y A S J Ö Z S E F

Apokrif mottó:
„Az élet csak addig enyém,
amíg árthat.”

Lányi Ernő

Meséli a tekesport-tudósító:
Lányi Ernőt is
bútorozott szobából temettük el.
Ott bent a sarokban,
ott élt, egérrel fiókjaiban.
A fájdalom túllépte határait;
magasról hoztuk le,
limlomon át,
idill terjengett a levegőben,
okádták a rózsák.
Gyakran faképnél hagyta a várost.
Senkinek sem tudott úgy
lemenni a nap.
Egyszer beállított hozzánk
megkövült sátorlap-kabátban,
esett az eső,
láthatatlan nyereségeiről beszélt;
az egész olyan volt,
mintha egy régi nap
megisméltődött volna.
Kolbászszag derengett.
A csendben akkor valaki
kinyitott egy fiókot,
egér ugrott ki,
egy nő felsikoltott.
Később poharakat osztogattak.
Jókedv lappangott,
egy hölgy nevetett, többször is.
Nehéz volt elviselni
azokat a nevetéseket,
nehezebb, mint a gyöngysort a nyakán.
Szám akkori ízét
az olajbogyó tartalmazza.
Mesélik, üléseken gyakran megkérdezték
tőle: jelen van-e.
Emlékszem, akkor még
a babért is bérben tartotta.
Dallamokat forgatott fejében
s egy lakást,
melyet majd ő húroz fel
s ügyvédek lakásához stimmel.

De üresen húzta vissza kezét.
*Mint finom kelme, akadt pillantásomba
egy kép a falon,
zab hánykolódott,
alatta edényekben meggyűlt
piszkos, ragadós fény,
agyontört ruhák;
az egész olyan volt,
mintha egy régi nap
megismétlődött volna.*

Ott fönt a sarokban,
ott élt, közel halálhoz, félelemhez.
Nehéz volt feljutni,
limlomon át
törtünk hozzá utat,
a csönd árnyékában,
a csend sötét hajtásaiban
pörnyeszínű macskák
s mint szűk térben kristályok,
egymásba növe
gyanús alakok halmozódtak,
szemük vérhálós daganatai
forogtak lassan a félhomályban,
ahogy fölfelé mentünk
nagy-nagy időközökben.

*A sarkokban gyűrt sötét.
Valamelyik fiókban
házikolbász heverhetett,
mint egy ritka virág.
Mely szagával versenyezhetne,
nincs olyan illat.*

*Magasról hoztuk le,
limlomon át.
Soha olyan illat,
soha fájóbb távozás.*